

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **B. K.**, narozený dne X
pobytem X

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2024, č. j. KRPA-10505-14/ČJ-2024-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 18. 1. 2024 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, přičemž doba zajištění byla podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, odůvodnění je pouze obecné, žalovaný se nezabýval proporcionalitou zásahu do osobní svobody žalobce, rozhodnutí je vnitřně rozporné, šablonovité, je založeno na nepravdivých a neúplných tvrzeních, nebyla dostatečně zvážena možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování.
3. Žalovaný několikrát špatně označil žalobce, několikrát jej označil v ženském rodě, což svědčí o šablonovitosti rozhodnutí a o tom, že se žalovaný případem žalobce řádně nezabýval.
4. Připustil, že na území ČR pobýval po uplynutí doby k vycestování, to je však jeho jediným prohřeškem, nejedná se o soustavné a opakované porušování právního řádu ČR, není závažné protiprávní jednání, pokud žalobce neopustil území ČR okamžitě poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění. Žalobce navíc po obdržení rozhodnutí o správním vyhoštění ČR opustil, vycestoval do Polska, kde má legální pobyt, do ČR se vrátil v domnění, že zákaz vstupu již neplatí. Jednalo se o omyl, nikoli o úmysl nerespektovat právní řád. Jeho jednání nebylo takové intenzity, aby bylo nutné přistoupit k zajištění.
5. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 28. 6. 2017 č.j. 1 Azs 349/2016-48, jeho zajištění je nezákonné, neboť v jeho případě mělo být užito některé z tzv. zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, žalovaný řádně neodůvodnil jejich nevyužití. Odůvodnění je v rozporu s obsahem správního spisu a nese znaky svévole. Za absurdní považoval závěr, dle kterého žalobce nemá místo, kde by se měl a mohl zdržovat, není u něj řádný způsob ubytování a nahlášení adresy; dle logiky žalovaného by žádné osobě, které bylo uloženo správní vyhoštění, nemohlo být toto zvláštní opatření uloženo, neboť u každé takové osoby absentuje hlášené místo pobytu. Dle žalobce není absence místa hlášeného pobytu důvodem, pro který by nebylo možné toto zvláštní opatření uložit. Odůvodnění žalovaného o neuložení zvláštních opatření je pouze obecné, z velké části odkazuje na žalobcovu domnělou nebezpečnost a nedůvěryhodnost, aniž by tyto obavy byly blíže zdůvodněny. Dle judikatury NSS přitom samotný nelegální vstup či pobyt ještě nezakládá nutnost zajištění cizince.
6. Uvedl, že v napadeném rozhodnutí absentují dostatečné úvahy vedoucí žalovaného k závěru, že žalobce naplňuje skutkovou podstatu jednoho z důvodů zajištění. Ve věcech zajištění nelze připustit paušalizované rozhodování, kdy napadené rozhodnutí je toho příkladem, důvodem zajištění je zde pouze to, že se žalobce nacházel na území ČR nelegálně, žalobce však zde nepáchal žádnou trestnou ani jinou protiprávní činnost, není dostatečně prokázáno, že by žalobce povinnosti uložené rozhodnutím o správním vyhoštění nerespektoval.
7. Navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a zajištění žalobce ukončeno, rovněž požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.

III. Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

8. Žalovaný uvedl, že podmínky dle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců byly naplněny, žalobci bylo rozhodnutím ze dne 16. 5. 2023 uloženo správní vyhoštění s dobou zákazu vstupu 6 měsíců (č.j. KRPU-92449-27/ČJ-2023-040022-SV), které nabylo právní moci, žalobce požádal dne 17. 5. 2023 o mezinárodní ochranu, kdy řízení o této žádosti bylo pro nepřípustnost zastaveno (NPM 31. 7. 2023), žalobce se na základě uvedeného nachází v ENO od 27. 5. 2023 do 1. 3. 2024, v evidenci SIS II je žalobce veden od 16. 5. 2023 do 16. 5. 2026, žalobce dobu zákazu vstupu na území členských států EU nerespektoval, a na území ČR pobýval v rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění. Žalovaný též dostatečně a s ohledem na konkrétní okolnosti případu odůvodnil neuložení zvláštních opatření za účelem vycestování. Bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce se na území ČR zdržuje nelegálně, maří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, je veden v evidenci nežádoucích osob od 27. 5. 2023 do 1. 3. 2024. Dne 5. 1. 2024 byl žalobce kontrolován hlídkou Policie ČR, předložil cestovní doklad a polské povolení k pobytu, do protokolu o podání vysvětlení uvedl, že přicestoval asi před měsícem a půl, věděl, že zde nesmí pracovat, ale domníval se, že mu správní vyhoštění skončilo, tímto svým jednáním žalobce nerespektoval dobu zákazu vstupu na území členských států EU a na území ČR pobýval v rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění, čímž naplnil podmínky dle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
9. K možnosti uložení tzv. zvláštních opatření dle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců odkázal na str. 5 až 9 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde popsal, proč k jejich uložení nepřistoupil. Pokud správní orgán shledá důvodnou obavu, že se bude cizinec vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění, což bude nejčastěji vyplývat z dosavadního jednání cizince, přistoupí přímo k jeho zajištění, aniž by nejprve užil zvláštní opatření. Po zhodnocení dosavadního chování cizince a s ohledem na jeho pobytovou historii dospěl žalovaný k závěru, že v jeho případě existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude zmařen a mírnější donucovací opatření by nebyla účinná. Poukázal na rozsudek NSS č.j. 5 Azs 20/2016-38.
10. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem, proporcionálně, transparentně a v souladu se zásadou individualizace. Napadené rozhodnutí není paušalizované, neboť důvodem zajištění žalobce je naplnění důvodu správního vyhoštění, rozhodnutí reflektuje veřejný zájem. K chybnému označení žalobce v ženském rodě uvedl, že k němu došlo z důvodu chybného přepisu, nemá to vliv na zákonnost rozhodnutí. Výčet právních ustanovení uvedený žalobcem nelze považovat za žalobní body.
11. Prizmatem správního vyhoštění je ukončit nežádoucí pobyt cizince na území členských států EU, další odklad správního vyhoštění v průběhu jeho účinků by byl v rozporu se zájmem státu, aby se žalobce na jeho území již nezdržoval, za této situace je při naplnění skutkové podstaty § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců bez významných okolností v podstatě vyloučeno aplikovat zvláštní opatření za účelem vycestování, neboť by k tíženému cíli nevedlo.
12. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

13. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 5. 1. 2024 prováděla hlídka OCP OPKPE Krok 234 pobytovou kontrolu, při které byl ztotožněn žalobce na základě cestovního pasu, lustrací bylo zjištěno, že je veden v evidenci nežádoucích osob od 27. 5. 2023 do 1. 3. 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

a v evidenci SIS II od 16. 5. 2023 do 16. 5. 2026, dle přechodového razítka žalobce vstoupil na území Schengenských států dne 22. 3. 2023 přes hraniční přechod Praha Ruzyně a již z tohoto prostoru nevystoupil, dále bylo zjištěno, že žalobce měl zažádáno o azyl dne 17. 5. 2023, kdy toto řízení bylo zastaveno ke dni npm. 31. 7. 2023; vzniklo podezření, že na území ČR pobývá neoprávněně, povolení k pobytu nepředložil. Následně byl žalobce zajištěn.

14. Dne 16. 5. 2023 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, č. j. KRPU-92449-27/ČJ-2023-040022-SV, jímž bylo žalobci dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců, dále byla stanovena doba k vycestování do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, podle § 179 nebyly shledány důvody znemožňující vycestování, kdy vycestování je možné. Bylo shledáno, že žalobce pracoval na území České republiky prokazatelně od 15. 5. 2023 bez povolení k zaměstnání v objektu vlakového nádraží Teplice, ačkoli je takové povolení podmínkou výkonu zaměstnání; žalobce byl držitelem polského povolení k pobytu, to ho však k výkonu pracovní činnosti v ČR neopravňovalo. Žalobce v ČR pobýval od 22. 3. 2023
15. Do protokolu o podání vysvětlení dne 6. 1. 2024 žalobce uvedl, že je státním příslušníkem Uzbekistánu, shrnul svou pobytovou historii v ČR a EU, kdy uvedl, že má povolení pobyt v Polsku za účelem zaměstnání, v ČR dostal vyhoštění za nelegální práci, poté požádal o azyl, který nedostal, řízení bylo zastaveno, poté odcestoval do Polska do města Lodž, kde pracoval na stavbě, do ČR se vrátil asi před měsícem a půl, protože myslel, že už může do ČR, chtěl tady pracovat, i když věděl, že zde pracovat nemůže, k pobytu se nepřihlašoval, je ubytován na X, číslo domu si nepamatuje, je to byt, který má na sebe pronajatý kamarád, žalobce platí jen za postel 4 800 Kč za měsíc, v Polsku už ubytování nemá, bydlel na různých místech, nemá tam trvalou adresu. Nemůže nijak dokázat, že z ČR vycestoval do Polska, pak se vrátil do ČR, protože v Polsku nebyla práce, tady se lépe platí. Je ženatý a má dvě děti, v ČR nemá vůbec žádné vazby, je zde sám, nemá zde žádné závazky ani pohledávky, doma se má kam vrátit, není žádná překážka ve vycestování do Uzbekistánu, vycestuje dobrovolně, měl to v plánu na březen 2024, momentálně nemá práci a má u sebe tak 2 000 – 3 000 Kč, to je vše. Bylo konstatováno, že rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 27. 5. 2023, žalobci byl udělen výjezdní příkaz s platností od 16. 5. 2023 do 11. 6. 2023, na to žalobce odpověděl, že nevystoupil, protože podal žádost o azyl. V ČR nevlastní nemovitost ani žádný majetek, peníze si zajišťoval prací, na kterou však nemá povolení, jeho zdravotní stav je dobrý. Na podrobný dotaz k možnostem uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců sdělil, že bydlí tak, jak říkal, přihlášen k pobytu není nikde, peníze má jen minimální hotovost, o azyl žádal pouze v ČR, v Uzbekistánu mu nic nehrozí, má tam jen dluhy, manželku a děti, v ČR nemá korespondenční adresu.
16. Podle rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2024 (napadené rozhodnutí) byl žalobce zajištěn na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, jelikož nevystoupil z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, žalobce se od 27. 5. 2023 do 1. 3. 2024 nachází v evidenci nežádoucích osob a v evidenci SIS II od 16. 5. 2023 do 16. 5. 2026, dle přechodového razítka žalobce vstoupil do Schengenského prostoru dne 22. 3. 2023 a již nevystoupil, měl zažádáno o azyl dne 17. 5. 2023, řízení bylo zastaveno a zamítnuto ke

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

dni npm. 31. 7. 2023, žalobce již dříve v roce 2021 pobýval v ČR na vízum, tehdy si nechal vyřídít povolení k pobytu v Polsku, v době platnosti pak následně vycestoval a vízu skončila platnost, dále pak již na doklad o povolení k pobytu v Polsku za účelem zaměstnání přicestoval do ČR dne 22. 3. 2023 (k tomu viz rozhodnutí o správním vyhoštění). Z toho dovodil, že žalobce do ČR přicestoval na jiný druh oprávnění jiného členského státu s cílem nelegální práce, při které byl chycen a následně vyhoštěn, do protokolu uvedl, že v Polsku na povolení k pobytu pracoval pouze první tři měsíce, dále již pak pro zaměstnavatele nepracoval, následně byl chycen při práci načerno v ČR, za to byl vyhoštěn a následně podal účelovou žádost o azyl, jejímž cílem bylo zůstat v ČR a načerno pracovat bez povolení k práci; z jednání cizince dovodil, že jeho cílem byla vždy pouze Česká republika za účelem nelegální práce, čekal na splnění podmínky pobytu dva roky na území Polska, aby z tohoto pobytu mohl podat žádost o pobyt v ČR. Nepovažoval za věrohodné tvrzení, že po azylu žalobce vycestoval do Polska, neboť uvedl pouze město v Polsku, neuvedl svou adresu ani zaměstnavatele, nemá ani žádné důkazy, že vycestoval do Polska. Na dotaz bylo žalovanému sděleno, že žalobce má platný pobyt a pobytovou kartu v Polsku do dne 3. 9. 2025, konzultační řízení na zrušení pobytu z důvodu vedení cizince v SIS II a jeho vyhoštění z území smluvních států nebylo vyvoláno (tj. v ostatních státech je žalobce osobou, která má odepřen vstup a pobyt). Vyšel z toho, že žalobce se za celou dobu pobytu nikdy a nikde k pobytu nepřihlásil, není zdravotně pojištěn, od počátku pobytu se zde nechává zaměstnávat bez oprávnění, za to byl též vyhoštěn na 6 měsíců, kdy v této činnosti i poté pokračuje, z toho je patrná liknavá snaha o dodržování platných zákonů ČR. Cizinec tak nezakládá jistotu, že vycestuje do domovského státu dobrovolně, už mu to bylo umožněno, tuto možnost promarnil, činil vše proto, aby mohl zůstat v ČR z důvodu nelegální práce. Neshledal důvody pro vedení nového řízení o správním vyhoštění, kdy je třeba realizovat původní rozhodnutí, žalobce porušoval právní předpisy ČR, svévolně se neoprávněně pohyboval po ČR v době, kdy nevycestoval z území v době uložené rozhodnutím o správním vyhoštění, resp. po ukončení řízení o azylu ve lhůtě 30 dnů po ukončení řízení, neskýtá tak záruku, že bude plnit povinnosti správním orgánem mu i nadále uložené. Z jeho jednání je zřejmé, že zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a nevycestuje v době mu stanovené, jelikož již v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění z území nevycestoval, a to od 30. 8. 2023 do dne 5. 1. 2024, kdy byl zajištěn, tím naplnil podmínky dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neplnil ani další povinnosti uložené cizincům (přihlásit se k pobytu, vycestovat v době mu stanovené, být zdravotně pojištěn, nepracovat bez povolení k zaměstnání). Na stranách 5 – 9 napadeného rozhodnutí žalovaný odůvodnil neuložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Lhůtu 30 dní stanovil s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, popsal úkony, které je třeba provést.

17. Žalobce byl dne 6. 1. 2024 poučen o možnosti využití dobrovolného návratu. Dle přípisu Ředitelství služby cizinecké policie byla žalobci zajištěna letenka k realizaci správního vyhoštění na ten 25. 1. 2024, odlet z Prahy v 15:10 na trase Praha – Istanbul – Taškent, byl dán pokyn k zajištění eskorty žalobce k uvedenému letu. Příkazem žalovaného ze dne 19. 1. 2024 žalovaný požádal o propuštění žalobce ze zajišťovacího zařízení dne 25. 1. 2024, kdy bude realizováno jeho správní vyhoštění.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

18. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl ve lhůtě dle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, a to bez jednání dle téhož ustanovení, jelikož účastníci řízení projednání věci při ústním jednání nepožadovali a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
19. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora ze dne 8. 11. 2022, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-704/20 a C-39/21, soud z úřední povinnosti přezkoumal i podmínky zákonnosti zajištění žalobcem nenamítané. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*
21. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
22. Příslušná právní úprava ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců vyžaduje k zajištění cizince současné splnění tří podmínek. Splnění první podmínky, tj. že bylo pravomocně rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce, je v projednávané věci doloženo obsahem správního spisu, jedná se o rozhodnutí ze dne 16. 5. 2023 č. j. KRPÚ-92449-27/ČJ-2023-040022-SV, které nabylo právní moci dne 27. 5. 2023. Splněním druhé podmínky, tedy, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, se soud bude zabývat níže v tomto rozsudku. Třetí podmínka je naplněna, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.
23. V daném případě naplnění uvedené třetí podmínky nepochybně vyplývá ze správního spisu a z napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný zcela podrobně popsal bytovou historii žalobce, skutečnost, že naposledy přicestoval do České republiky dne 22. 3. 2023, poté mu bylo dne 16. 5. 2023 z důvodu nelegální práce vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, které nabylo právní moci dne 27. 5. 2023, když od tohoto dne byl žalobce veden v evidenci nežádoucích osob, byl mu udělen výjezdní příkaz s platností od 16. 5. 2023 do 11. 6. 2023, žalobce byl povinen vycestovat z území ČR do 15 dnů od právní moci rozhodnutí, což neučinil a dne 17. 5. 2023 požádal o azyl, jeho žádost však byla zamítnuta a řízení bylo zastaveno s nabytím právní moci dne 31. 7. 2023, poté měl žalobce lhůtu 30 dnů, aby z území ČR vycestoval, což neučinil, a v období od 30. 8. 2023 do 5. 1. 2024 se nacházel na území ČR neoprávněně. Žalobce přitom ani nesporně, že na území ČR pobýval po uplynutí doby stanovené k vycestování, pouze se domnívá, že se nejedná o natolik závažné jednání. Takové hodnocení je však v této souvislosti zcela irrelevantní, z hlediska naplnění skutkové podstaty dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců postačuje již samotná skutečnost, že po uplynutí doby stanovené k vycestování, tedy od 30. 8. 2023 z území ČR nevycestoval, k této otázce se neprovádí žádné hodnocení z hlediska závažnosti, odpovědnost je objektivní vyplývající již ze

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

samotné skutečnosti, že žalobce ve stanovené době z území nevycestoval. Navíc nelze souhlasit s hodnocením, že se jedná o jediný prohřešek žalobce, když tento se na území ČR nikdy nepřihlásil k pobytu, pracoval zde bez povolení k zaměstnání, nezařídil si zdravotní pojištění. Žalobce též namítal, že vycestoval na území Polska, nicméně žalovaný toto tvrzení nepovažoval za věrohodné, když žalobce své tvrzení ničím neprokázal, dále si nepamatoval ani adresu svého pobytu, ani svého zaměstnavatele, uvedl pouze město X, následně opět přicestoval do ČR, kde je veden v evidenci nežádoucích osob a není ke vstupu oprávněn. Z uvedeného tak jednoznačně vyplývá závěr, že žalobce z území ČR po uplynutí doby stanovené k vycestování nevycestoval, čímž je naplněna podmínka pro možnost zajištění žalobce.

24. Žalobce namítal, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, nicméně tuto námitku již nijak blíže nekonkretizoval, neuvedl, v čem žalovaný dle jeho názoru pochybil, co konkrétně nezjistil a jak to ovlivnilo právní postavení žalobce. S ohledem na to se ani soud k této námitce nemohl blíže vyjádřit.
25. K námitce ohledně neuložení zvláštních opatření za účelem vycestování uvádí soud následující.
26. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince z území: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území, c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
27. Zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit.
28. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, bod 36, závisí možnost aplikace zvláštního opatření na typovém důvodu zajištění. Ani u důvodu zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců není vždy vyloučena možnost použití zvláštního opatření. Přestože „v takovýchto

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

*případech bude volba zajištění pravidlem, i zde je nutno vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).“ K tomu srov. též rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2022, č.j. 5 Azs 390/2020-35. Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. Vedle toho, že správní orgán musí uvedenou úvahu učinit, musí ji také promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí (srov. rozsudky ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012 – 74, ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 – 40, nebo ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51). Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, č.j. 10 Azs 102/2016-56, uložení mírnějšího opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z něj plynoucí (*subjektivní složka*), a zároveň neexistuje důvodná obava, že by uložением zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění (*objektivní složka*); nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování.*

29. K žalobním námitkám soud uvádí, že žalovaný se v rozhodnutí možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců podrobně zabýval (na stranách 5 - 9 napadeného rozhodnutí), a to včetně jednotlivých alternativ dle písm. a) – d) předmětného ust. § 123b, při jejich hodnocení vyšel z konkrétních skutečností týkajících se situace žalobce, které zjistil ve správním řízení a při podání vysvětlení. Přitom nevycházel pouze z toho, že žalobce se na území ČR nacházel nelegálně. V napadeném rozhodnutí žalovaný neopomenul, že žalobce se opakovaně dopouštěl porušování zákona o pobytu cizinců, vykonával zde pracovní činnost bez oprávnění, kdy nelegální práce v ČR byla jeho hlavním cílem, žalobce neplní účel pobytu ani v Polsku, porušil svou povinnost přihlásit se k pobytu a zařídit si zdravotní pojištění, nachází se v evidenci nežádoucích osob, neplní zákonem uložené povinnosti a tedy neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti mu uložené správním orgánem, z opakovaného porušování právních předpisů dovodil nebezpečí, že by žalobce opětovně právní předpisy ČR nerespektoval. Žalovaný poukázal na to, že žalobce není schopen složit finanční záruku z důvodu nedostatku finančních prostředků, bydlí na Praze 6, ale přesnou adresu si nepamatuje, adresu nikde nenahlásil, není tedy kontaktní a není vázán k žádné adrese, vědomě porušuje právní normy, čímž závažně narušuje veřejný pořádek, měl dostatečnou dobu k vyřešení své pobytové situace, přesto opakovaně porušuje právní předpisy a nechává se neoprávněně zaměstnávat, je nebezpečí, že opakovaně nevycestuje, v ČR nemá žádné vazby, manželku a děti má v Uzbekistánu, má sice pobytové oprávnění v Polsku, ale v Polsku se dlouhodobě nezdržuje. Za těchto okolností žalovaný shledal, že žalobce neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti mu uložené správním orgánem (tedy ani případně mu uložené zvláštní opatření za účelem vycestování). Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje. Soud má za to, že posouzení možnosti uložení mírnějších opatření je dostatečně odůvodněné a není nijak paušalizované, žalovaný zde přihlédl k výše uvedeným individuálním aspektům případu žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

30. Z hlediska opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) a písm. d) pak žalovaný nevyšel z pouhé skutečnosti, že žalobce nemá nikde hlášený pobyt, ale vzal v úvahu rovněž to, že neuvedl ani přesnou adresu svého pobytu, kterou si nepamatuje, k ubytování ho nic neváže, k pobytu se nepřihlašuje, nemá na území ČR žádné bydlení trvalé povahy, nemá na území ČR žádný majetek, nemá zajištěnou letenku do domovského státu, ani doklady či jízdenku k vycestování do Polska. K tomu soud doplňuje, že žalobce též v řízení uvedl, že na dané adrese nemá uzavřenou žádnou smlouvu, byt má pronajatý kamarád. Žalobce je navíc osobou, která v ČR opakovaně porušuje právní předpisy, vykonával zde výdělečnou činnost bez povolení, nemá v ČR žádné osobní ani jiné vazby. I když žalobce uvedl správnímu orgánu, že v Praze má zajištěné určité ubytování, bylo nutné vzít též v úvahu, že k této adrese není nijak smluvně vázán, přičemž rovněž uvedl, že ani z hlediska doručování není nikde kontaktní. Při zvážení všech těchto okolností nemohl žalovaný dospět k jinému závěru, než že žalobce by s největší pravděpodobností neplnil povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, oznámit každou jeho změnu a ve stanovené době se tam zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, ani opatření zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
31. Žalovaný tak v souladu se shora uvedenou judikaturou zhodnotil osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince). Na základě toho nepovažoval za očekávatelné, že by žalobce řádně plnil povinnosti mu uložené. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že za této situace uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců nepřicházelo v úvahu, nebyla splněna ani subjektivní, ani objektivní složka, byla zde dána důvodná obava, že by uložení zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění. Z výše uvedeného je zřejmé, že v daném případě nebyly v jejich souhrnu dány okolnosti, které by svědčily pro možnost uložení mírnějších opatření, uvedené nenásvědčovalo možné snaze žalobce spolupracovat s orgány České republiky a neohrozit výkon správního vyhoštění.
32. Lze shrnout, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i z předloženého správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise, a soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí ve vztahu k rozsahu skutkových zjištění a z nich plynoucích právních závěrů hodnotit jako nezákonné. Své závěry pak žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnil. Na to nemá vliv ani skutečnost, že žalovaný v několika málo případech v rozhodnutí uvedl u žalobce sloveso v ženském rodě, neboť je zřejmé, že se jedná pouze o překlep, přičemž ve většině případů je žalobce označován správně v rodě mužském. Soud shledal, že všechny podmínky pro rozhodnutí o zajištění vyžadované ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců byly v případě žalobce naplněny, nebyly indikovány ani žádné překážky v realizovatelnosti správního vyhoštění žalobce, nebylo možné použít mírnějších opatření, přičemž použití daného institutu zajištění nebylo v případě žalobce nepřiměřené, stanovená délka zajištění nepřesahovala zákonné rozmezí a byla dostatečně odůvodněna.

33. S ohledem na výše uvedené závěry soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
34. Soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť o žalobě soud rozhodl bez zbytečného odkladu po obstarání podkladů nutných pro rozhodnutí, do 7 pracovních dnů od doručení správního spisu a zároveň ve lhůtě 30 dnů od podání žaloby ve smyslu § 73 odst. 4 s.ř.s., a to tak, že žaloba byla zamítnuta. Případný odkladný účinek přitom působí jen do skončení řízení před soudem. V této situaci by tedy již rozhodování o odkladném účinku žaloby bylo bezpředmětné. (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021 č.j. 1 Azs 95/2021-25).
35. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. ledna 2024

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.